

да се биять, вопреки най ясните предписания на етническото и христианското приятелство?

Но, ще кажатъ, че за да бъде възможенъ съюза, необходимо е да има равновесие между силите на господарствата, които ще се съединятъ, и ако едното отъ тяхъ се увеличи, то и другото тръбва да иска възнаграждение. Обаче, ний виждаме съвсемъ противното; всичките съюзи ни указватъ най големо неравенство между съюзниците. Нека оставимъ на страна съюзническите свързки въ стара Гърция, а да погледнемъ тоя славенъ съюзъ на съединените провинции на Нидерландите, който е покрилъ океана съ своите кораби и който едно време е можалъ да стои срещу двѣ велики съюзни морски държави, Франция и Англия: областта само на Холандия била по богата, по могъщественна, отколкото всичките други провинции, взети заедно! Тя показвала истинско главенство, и, именно, благодарение на нея, Нидерландите съ могли да отразятъ армията на Людовика XIV.

Въ Швейцария ний виждаме същата противоположность между големите кантони, като Бернъ и Цюрихъ, и малките кантони, както Ури, Аппенцель, Унтервалденъ и Швицъ. Италианците въ Тессина, а йоще повече романците въ Енгадина представляватъ твърдъ незначително меншинство въ сравнение съ немското население, тъй като отношението на различните националности е такова: немци 70 %, френци 23 %, италианци 5 %, романци 2 %. Нима последните тръбва да се възмущаватъ и да искатъ възнаграждение споредъ теорията на равновесието?

Същото е и въ Съединените Штати; каква е разликата въ пространство и население между малките господарства, като Родъ-Исландъ, Вермонтъ, Нью-Гемпфшир и обширните господарства, като Нью-Йоркъ, Пенсилвания, Огайо! Една градъ Нью-Йоркъ съ предградията си шестъ пъти е по население, отколкото господарството Родъ-Исландъ, а Техасъ самъ е по големъ отколкото петъ господарства като Нова Англия.

Американците би биле много очудени, ако да захватен-